धेनाः । अनु वामेकः पविरावर्त्ति" [६] इति । हे 'मित्रा-वरुणौ', 'वां' युवयोः, 'तत्' 'महित्वं' माहात्म्यं, 'सु' अत्यन्तं सुष्ठु वर्त्तते । किं तन्माहात्म्यमिति तदुच्यते, 'ईर्मा' गमनशीलं आदित्ये, 'तस्थुषीः' रश्मिद्वारेण अवस्थिताः आपः, 'अहभिः' सर्व्वेष्वहःसु, 'दुदुह्रे' युवां दुग्धवन्तौ, आदित्यमण्डले रश्मि-द्वारा यो जलसङ्ग्रहः, पुनरपि सङ्गृहीतस्य यद्वर्षणं, तदुभयमा-श्चर्य्यरूपं भवदीयं माहात्म्यम् । स्वयं सरति सर्व्वदा गच्छतीति 'स्वसरः' आदित्यः, तस्य सम्बन्धिना वृष्टिजलेन 'धेनाः' धातव्याः पोषणीयाः, 'विश्वाः' सर्व्वाः प्रजाः, 'पिन्वथः' प्रीणयथः । 'अनु' वृष्टिकालानन्तरमेव, 'वां' युवयोर्मध्ये, 'एकः', मित्र आदित्यः 'पविः' स्वकीयेनातपेन पङ्कयुक्ताया भूमेः शोधकः सन्, 'आ-ववर्त्ति' पुनः पुनरावर्त्तते ॥

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह । "यद्वꣳहिष्ठं नातिविदे सुदानू । अच्छिद्रꣳ शर्म्म भुवनस्य गोपा । ततो नो मित्रा-वरुणाववीष्टं । सिषासन्तो जीगिवाꣳसः स्याम" इति । 'भुवनस्य' गोलोकस्य, 'गोपा' रक्षकौ, 'सुदानू' शोभनस्य फलस्य दातारौ, हे मित्रावरुणौ 'यत्' यस्मात् कारणात्, 'वंहिष्ठं' अत्यन्तबहुलम्, 'अच्छिद्रं' विनाशरहितं, 'शर्म्म' सुखं, 'नातिविदे' भवदनुग्रहं विना प्रकारान्तरेणास्माभिर्नात्यन्तं लभ्यम्, 'ततः' कार-णात्, हे 'मित्रावरुणौ' 'नः' अस्मान्, 'अवीष्टं' रक्षितवन्तौ, 'सिषासन्तः' भवद्दत्तं फलं लब्धुमिच्छन्तः, वयं 'जीगिवांसः' जेतुं प्राप्तवन्तः, स्याम ॥